

ŠPÍNÁVÁ

ŠKOLNÍ

HRÁ

ROBIN STEVENSOVÁ

FRAGMENT

Špinavá školní hra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Stevensová
Špinavá školní hra
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

FRAGMENT

V této sérii dále vyšlo:

ZLOČIN SLEČNÁM NESLUŠÍ
ČAJ S KAPKOU JEDU
ZÁHADA ZAMČENÉHO KUPÉ

Text copyright © Robin Stevens, 2016

Map and illustrations copyright © Nina Tara, 2016

Translation © Alžběta Ambrožová, 2021

Cover images © Kaspars Grinvalds; Krasovski Dmitri; Golbay / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-5113-0 (1. vydání 2021)

ISBN e-knihy 978-80-253-51 83-3 (1. zveřejnění 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5184-0 (1. zveřejnění 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-5182-6 (1. zveřejnění 2021) (ePDF)

je přesný popis případu
vraždy Elizabeth Hurstové,
kterou vyšetřoval detektivní klub
Wellsová a Wongová.

Sepsala Hazel Wongová
(místopředsedkyně a tajemnice), 14 let.

První zápis ve středu 6. listopadu 1935.

Mým rodičům.

Všechno, co píšu, píšu ve skutečnosti pro vás –
a tuhle knížku obzvlášť.

PŘÍZEMÍ

PARKOVIŠTĚ

SEVERNÍ
VCHOD

UČEBNA
VÝTVARKY

VELKÁ
HUDEBNA

Malá
HUDEBNA

NOVÉ
KŘÍDLA

CHODBA V NOVÉM KŘÍDLU

NOVÉ
KŘÍDLA

PLOT

OŠETŘOVNA

JEZÍRKO

SEVERNÍ POZEMKY

FRANCOUZSKÉ OKNO

ŠATNY VE
STARÉM KŘÍDLU

KNIHOVNÍ CHODBA

VCHOD DO
STARÉHO KŘÍDLA

SBOROVNA

KNIHOVNA

STUDOVNA
PANA
MACLEANA

PRAZDNÝ
KABINET

JEVIŠTĚ

SÍŇ

CHODBA U TĚLOCVIČNY

UČEBNÝ

CHODBA MEZI STARÝM A NOVÝM KŘÍDLEM

TUNEL

JIŽNÍ POZEMKY

SUŠARNÍČKA

TĚLOCVIČNA

PLOT

SPORTOVNÍ HRDIŠTĚ

SPORTOVNÍ
ŠATNY

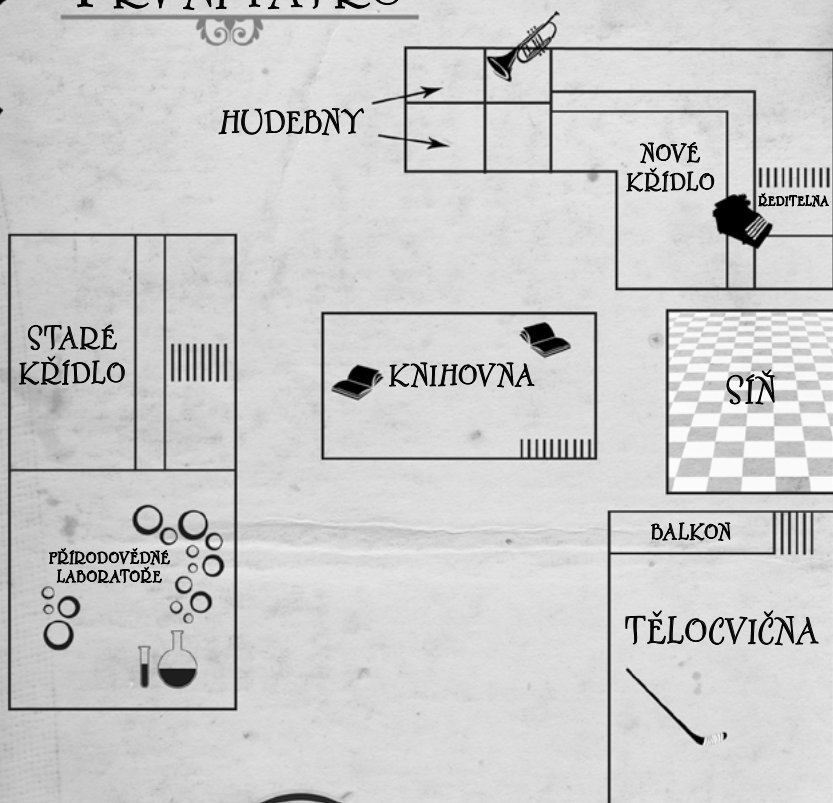
KOLEJ

OAKESHOTTSKÝ
KOPEC

DO MĚSTA

PRVNÍ PATRO

Mapa ↗
DEEPDEANU

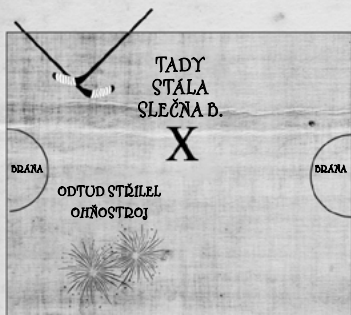

↩ NA KOLEJ

DO ŠKOLY →

Mapa ↩
SPORTOVNÍHO
HŘIŠTĚ

STROM

ZASTUPY
DĚVČAT

SCHÖDKY
U ŠATEN

ZDE
SE NAŠLO
TĚLO
X

VATRA

DĚVČI
NA PODEAL

SPORTOVNÍ
ŠATNY

DO OAKESHOTTSKÝCH
LEŠŮ

DÍVČÍ INTERNÁTNÍ ŠKOLA DEEPDEAN

ZAMĚSTNANCI

Slečna Barnardová – *ředitelka školy*

Slečna Lappetová – *učitelka dějepisu a latiny*

Pan MacLean – *kazatel*

Mademoiselle Renauldová, „Madmazel“ – *učitelka
francouzštiny*

Slečna Runciblová – *učitelka přírodovědy*

Slečna Morrisová – *učitelka hudební a výtvarné výchovy*

Slečna Dodgsonová – *učitelka angličtiny*

Slečna Talentová – *učitelka tělocviku*

Paní Minnová, „Minny“ – *zdravotní sestra*

Pan Jones – *školník*

Vychovatelka – *vychovatelka*

DĚVČATA

Daisy Wellsová – *čtvrťáčka, předsedkyně detektivního
klubu Wellsová a Wongová*

Hazel Wongová – *čtvrťáčka, místopředsedkyně a tajemnice
detektivního klubu Wellsová a Wongová*

ŠKOLNÍ PŘEDSEDKYNĚ

Elizabeth Hurstová

PREFEKTKY

Florence Hamersleyová

Lettice Prestwichová

Una Dichmannová

Enid Gainesová

Margaret Dolliswoodová

ČTVRŤÁČKY

Lavinie Tempelová – *asistentka a přítelkyně detektivního klubu*

Rebeka „Rybka“ Martineauová – *asistentka a přítelkyně detektivního klubu*

Kitty Freebodyová – *asistentka a přítelkyně detektivního klubu*

Klementina Delacroixová

Sophie Croke-Finchleyová

Rose Pritchettová

Jose Pritchettová

TŘEŤÁČKY

Binny Freebodyová

Martha Greyová

Alma Collingwoodová

Marušky

DRUHAČKA

Betsy Northová

PRVAČKY

Emily Dowová

Charlotte Waitingová

ČÁST PRVNÍ

BUDOU SRŠET
JISKRY

1

Všechny jsme se dívaly vzhůru, a tak jsme si té vraždy nevšimly.

V životě jsem Daisy neviděla tak zuřit. Skřípe zuby (až mě z toho kolegiálně bolí ty moje) a pořád dokola opakuje: „Propánajána, Hazel! Jak nám to mohlo ujít! Stalo se nám to *přímo před nose*!“

Abyste rozuměli, Daisy musí všechno vědět a vidět a u všeho být. Tohle pro ni byla připomínka, že navzdory všem opatřením, která zavedla (má informatorky v nižších ročnících, podkuřuje starším holkám, školníku Jonesovi i učitelkám), se na Deepdeanu dějí věci, do kterých nevidí – a to ji uvrhlo do ještě horší nálady, než v jaké se ocitala v poslední době.

A abych řekla pravdu, i já sama se cítím prapodivně zahanbená. Detektivní klub už vyřešil tři opravdické hrdelní zločiny, a přece nám teď mezi prsty proklouzla

vražda, ke které došlo přímo u nás v dívčí internátní škole Deepdean – na místě, kde jsme před rokem započaly svou detektivní dráhu.

Když se nad tím zamyslím, je to vážně zvláštní. Jako bychom se od té doby vůbec nehnuly z místa – anebo se v kruhu vrátily na samý začátek. Já zřejmě přinejmenším *vypadám* skoro stejně jako ta Hazel, kterou jsem byla, když jsem loni v říjnu přiběhla do tělocvičny a našla na zemi ležet slečnu Bellovou, naši učitelku přírodovědy. Rozhodně jsem o moc nepovyrostla. Když jsem se minulý týden měřila, zjistila jsem, že téměř vůbec – tedy alespoň do výšky ne. Vlasy mám pořád rovné a tmavohnědé, obličej pořád kulatý a na nose pořád ten samý pupínek (nejspíš to musí být nějaký jiný, ale nepřipadá mi tak). Uvnitř se ale cítím jako vyměněná. Všechno, co se v uplynulém roce seběhlo, ze mě podle mě udělalo úplně novou Hazel – takovou, která se u Daisy doma ve Fallingfordu postavila vrahovi a vzbouřila se proti vlastnímu otci, aby vyřešila záhadu zamčeného kupé. U Daisy mám naopak občas pocit, že sice roste a roste a je čím dál blondatější a půvabnější, ale uvnitř je pořád stejná. Události se od ní odrážejí jako hopíky – dokonce ani to, co se stalo ve Fallingfordu, ji doopravdy nezměnilo.

Až do pátého listopadu se mi tohle pololetí na Deepdeanu moc nelíbilo. Stejně jako já i škola jako by od

loňska prošla proměnou, a to jednoznačně k horšímu. Připadalo mi, jako by se na nás už od začátku pololetí valila nějaká pohroma. Včerejší večer byl strašný, ale mně se vlastně málem ulevilo. Představte si to jako rozdíl mezi čekárnou u zubaře a zubařským křeslem.

A teď, když se stala ta vražda, můžeme s Daisy zase rozjet detektivní klub. S Daisy je občas těžké kamarádit, ale dělat jí místopředsedkyni a tajemnici je mnohem jednodušší. Tenhle případ však nebude jednoduchý ani trochu.

Ona totiž ta osoba, která zemřela – a kterou podle nás někdo zabil –, je naše nová školní předsedkyně.

2

Případ sice začal včera, v úterý pátého listopadu, ale abych ho patřičně vysvětlila, musím se vrátit ještě o kus dál, až na konec letního pololetí.

Tehdy jsme s Daisy měly plnou hlavu prázdnin v Orient expresu, a přestože jsme tomu nevěnovaly pozornost, se slečnou Barnardovou a *velkými holkami* se děly mimořádně důležité věci.

Pro účely tohoto nového zápisníku musím objasnit, kdo je slečna Barnardová. Abyste rozuměli, po uzavření případu slečny Bellové nezbyly na Deepdeanu téměř žádné učitelky. To znamená, že všichni kromě zrzavé, dramatické Madmazel, starého pana MacLeana a prsaté slečny Lappetové jsou ve škole úplně noví. Slečna Barnardová nám teď dělá ředitelku. Je štíhlá a vysoká a podle mě celkem mladá – každopádně ještě nemá úplně šedivé vlasy. Taky je klidná, laskavá a rozumná a umí

navodit pocit bezpečí – což Deepdean po loňském roce naléhavě potřebuje. Laskavost ale může být někdy i na škodu. Jak říkává Daisy, nemá cenu být na lidi hodná, pokud lidé, na které jsme hodné, sami hodní nejsou.

Školní předsedkyni vybírala na konci každého školního roku slečna Griffinová, naše bývalá ředitelka. Ta všechny dívky dobře znala a svou volbu vždy pečlivě uvážila. Slečna Barnardová však velké holky ještě moc neznala, a tak když měla na konci letního pololetí některou z nich vybrat, vyhlásila místo toho volby. Výsledek byl katastrofální, protože se díky tomu podařilo Elizabeth Hurstové zmanipulovat volby ve svůj prospěch a nechat se jmenovat školní předsedkyní.

Navenek byla Elizabeth Hurstová celkem nenápadná. Vysoká a ramenatá, s bledým obličejem a pískově žlutými vlasy, tak jako většina deepdeanských děvčat. Jediné, co napovídalo, jaká je uvnitř, byl její úšklebek na půl úst. Vypadala s ním, jako by si o vás právě vybavila něco ošklivého a rozhodovala se, jestli to má, nebo nemá vyslovit nahlas. Ten úsměv o ní říkal pravdu, protože Elizabeth jela v tajemstvích.

Teď vám možná připadá jako Daisy – jenže Daisy má ráda o všem přehled jen tak pro radost, rozšiřuje si obzory, kdežto Elizabeth své poznatky *používala*. Jako kočka, co krade ptáčata z hnízda, sbírala o každé stu-

dentce veškeré dostupné informace a ty schraňovala. A nešlo jen o to, že je pak na dotyčné vytáhla – to přišlo až později. Elizabeth si ta tajemství schovávala jako dárky, které se jednou můžou hodit. A když ten den nadešel – no, tak jste skončili.

Favoritkou na post předsedkyně byla původně jiná dívka, Nina Lamontová – tedy až do chvíle, kdy Elizabeth jednoho rána se smrtelně vážným výrazem zaklepala na dveře kanceláře slečny Barnardové. Ten den vyšlo najevo, že Nina kradla peníze z kasy, do níž škole přispívají sponzoři. Po tomhle už ji nikdo zvolit nemohl. Na Deepdean se letos ani nevrátila. Podle všeho ji poslali do vězení – ačkoliv Daisy si myslí, že to není pravda, že prý jen do internátu ve Francii.

Elizabeth stála v čele pětičlenné skupiny dívek, těch nejpodivínštějších, nejvzteklejších a nejzáštiplnějších z jejího ročníku. Byly to její pomocnice, něco jako surová, šikanující verze Daisyiných malých informátorek. Obcházely po škole, páčily informace z nás mladších a donášely je Elizabeth. Říkaly jsme jim Pětka a nenáviděly jsme je.

Takže vás asi nepřekvapí, proč se Elizabeth všichni na Deepdeanu báli jako čert kříže a proč nás všechny polila čirá hrůza, když se k nám doneslo, že byla skutečně zvolena školní předsedkyní – a že si, dle tradice, k sobě

vybrala z řad velkých holek pěťici prefektek. Samozřejmě si vybrala své věrné pomocnice – a tak, když jsme se po letních prázkách vrátily na Deepdean, škole vládla Elizabeth a její Pětka.

3

Elizabeth a Pětky jsme se sice bály, ale i tak nám v prvních týdnech až zase tolik nedocházelo, jak moc příšerný tenhle školní rok bude. Zimní pololetí se nám zpočátku jevilo jako každé jiné, nepopsaný list nabitý možnostmi – nové rozvrhy, nové tužky, kalamáře a sešity, ze kterých ještě nikdo nevytrhal žádné stránky, aby dal kolovat zápisky. Byly jsme čtvrtáčky, blíž než kdy dřív k tomu, aby se z nás staly velké holky, a na oslavu jsme si vyzývavě rozepnuly knoflíčky u krku. Kitty si dokonce zkusila nechat rozpuštěné vlasy, ale slečna Lappetová jí to okamžitě zatrhlá. Klementina si přivezla nový zakázaný náramek a Rybka plšíka, kterého schovávala v kufru (říkala mu Čatní a v jednom kuse spal). Zdálo se, že tohle pololetí bude lepší než to předchozí – stín Fallingfordu se konečně zvedl, protože soud byl odbytý a vrah si odpykával trest za mřížemi.

Pak ale Pětka zavedla tresty.

Elizabeth vládla neochvějnou rukou nad kázní ve škole a vůbec nad vším, co se tu šustlo, ale její genialita spočívala v tom, že ona sama nikdy nikoho netrestala. To vždycky Pětka si na nás došlápla, a to dost nelítostně.

Zrzavá, zuřivá sportovkyně Florence Hamersleyová, kapitánka hokejového týmu, jež se příští rok chystala běhat přes překážky na letní olympiádě, měla spadeno na lenochy. Stačilo přijít pozdě k snídani nebo večeři nebo se před spaním loudat s čištěním zubů, a dopadla vám na rameno Florencina pracka. Než jste řekli švec, běhali jste v zimě a dešti deset koleček okolo koleje. Kdo běhal pomalu, běhal dvacet.

Tmavovlasá Lettice Prestwichová byla ještě zákeřnější. Mohla by to být hezká holka – byla by, kdyby nebyla tak hubená. S ní jsme se pohybovaly po tekutých písčích a na každém kroku očekávaly katastrofu. Jakákoli vada na uniformě – chybějící knoflíček, povolená kravata – a už se s řevem hnala k vám. Krevetky kvůli ní takřka denně brečely. Jednou napochodovala k nám na kolejní pokoj, a když zaslechla pištění z Rybčina kufru, objevila plšíka Čatního. Okamžitě ho odnesla k vychovatelce a ta ho vypustila do přírody – Rybka samozřejmě plakala a my měly vztek. Rybka, naše kamarádka a spolubydlící z pokoje, je droboučká a ve škole jí to vůbec

nejde – je ale *hodná*, a to se počítá. S tímhle ale nešlo nic dělat. Čatní byl v trapu.

Una Dichmannová pochází z Německa, kde její otec zastává nějakou veledůležitou funkci v nacistické straně. Una je blondatá a krásná jako princezna z pohádky, pokud však jí, nebo kterékoli jiné člence Pětky, neprokážete patřičnou úctu, nechá si od vás o přestávce nosit učebnice a seřve vás, když jí nestačíte.

Enid Gainesová na první pohled nevypadá tak hrozně jako ostatní prefektky. Je to šprtka, deepdeanská žhavá kandidátka na studium antické literatury a kultury na Oxfordu, kam by se příští rok ráda dostala, a nos má v jednom kuse zabořený v knihách. Je malá – skoro tak jako já – a má nezajímavý, nezapamatovatelný obličej. Kdo se ale směje na chodbě nebo si špitá při bohoslužbě, na toho si došlápne a nechá ho místo oběda stokrát napsat větu: *Musím poslouchat starší a lepší*.

Poslední článek Pětky je Margaret Dolliswoodová. Je rozložitá a popudlivá – nespokojenost z ní sálá ve vlkách. Zkuste se jí připlést do cesty nebo na sebe upozornit v jídelně – vytrhne vám jídlo z ruky a štípne vás do předloktí. Já už kvůli ní hladověla mockrát, a to je podle mě ten nejkrutější trest, jaký vám kdo může dát.

Tresty od Pětky byly ukrutné a nebylo před nimi úniku. Když jsme po škole dorazily na kolej, jedna z nich

nás vždy hlídala při doučku a jedna držela dozor ve společenské místnosti. U večere pak sedávaly v čelech našich stolů. Byly jsme jimi obklíčené a nejhorší na tom bylo, že vychovatelka ani žádná z učitelek to netušily. Dospěláci si takových věcí nevšímají – podle nich jsou ošklivosti, které si mezi sebou provádějí děti, jenom takové nevinné lumpárny.

Cítila jsem se, jako bychom byly králíci, co jen čekají, kdy udeří liška. Elizabeth a její prefektky hlídkovaly po chodbách a jejich zlomyslnost se šířila směrem dolů, do nižších ročníků, až byla nakonec na nože komplet celá škola. Dělalý nám ze života takové peklo, že se dokonce i ty nejhodnější holky začaly hašteřit a jedna druhou sprostě urážet. Pod vlivem špinavostí ze strany velkých holek jsme se ušpinily všechny – páťáčky se vozily po čtvrtáčkách, my zase po třetáčkách, třetáčky po druháčkách a tak dál. Všechna stará spojení se pod tlakem Pětky rozpadla. I Deepdean sám se změnil, a to tak moc, že ačkoliv jeho černobílé chodby, bílá okna a pach křídý nikam nezmizely, já to tu málem nepoznávala.

Daisy samozřejmě zuřila. Existují místa, která považuje za své vlastnictví. Deepdean mezi ně patří a to, že se to tu tak zvrhlo, jí neuvěřitelně pilo krev. Já jsem usoudila, že tenhle školní rok budu muset jednoduše přežít, jako kteroukoli jinou nepřijemnost – ale Daisy

nepřežívá. Vylétla by z kůže, kdyby nezkusila vyřešit každý problém, který jí přijde do cesty, a prefektská Pětka se z jejích problémů ukázala být tím nejpozoruhodnějším, tím spíš, že s ním ve skutečnosti nemohla dělat vůbec nic. Už tu dokonce neměla ani svou starou důvěrnici Krále Jindřicha, která by jí u velkých holek zajistila vážnost – protože Král Jindřich už školní předsedkyní samozřejmě dávno nebyla. Studovala daleko na Cambridge, kde byla Daisy málo platná.

„Sleduju je,“ opakovala mi Daisy pořád dokola. „Sleduju ji. Ať si Elizabeth nemyslí, že jí to projde. To se jí prostě musí zatrhnout.“

Mně se zdálo, že si to Elizabeth myslí – a že jí to taky prochází. Nespáchala žádný zločin kromě zlomyslnosti. Uměla vydírat tak rafinovaně, že nebylo z čeho ji obvinít, co vyšetřovat. Pravdou je, že detektivní klub letos neměl na stole vůbec žádné případy, kromě podivné záhady Violet Darbyové, kterou Daisy vyřešila za jediný den už v září. (Daisy je na ten případ nemálo pyšná.)

„Nejradši bych Elizabeth rozšlápla hlavu,“ zavrčela Lavinie nasupeně, zatímco Rybka plakala, že za poslední dva týdny už popáté zůstane po škole. (Za to, že ve slohové práci, kterou dostala za úkol, když byla po škole počtvrté, špatně napsala slovo „výsada“. Tohle bylo vážně nefér. Rybce se slova a číslice na stránce rády

plaší a ona je často neumí zkrotit.) „Rozmačkala bych ji na kaši.“

Všechny jsme s ní souhlasily, ale zároveň jsme všechny (až na Daisy) chápaly, jak marné by bylo očekávat změnu.

Tedy až do Noci Guye Fawkesa.

4

Uspořádat pátého listopadu ohňostroj byl původně nápad slečny Runciblové. Slečna Runciblová je naše nová učitelka přírodovědy. Má veselou povahu a radost ze života – což je po leklé rybě slečně Bellové nezvyk. Její hodiny jsou vždy plné štiplavých pachů a výbuchů (a proto se na nich skvěle páchají kanadské žertíky – třetí týden školy Kitty zlaneřila Klementinu, aby k jednomu z pokusů slečny Runciblové přišla až moc blízko, načež se ozvalo *prásk!* a Klementiniho obočí shořelo na prach). Takže vás zřejmě ani trochu nepřekvapí, že chtěla při příležitosti Noci Guye Fawkesa (každoroční oslava neúspěšného atentátu na anglického krále Jakuba I., který počátkem 17. století zosnoval voják jménem Guy Fawkes) uspořádat velkolepý ohňostroj, ačkoliv to do té doby na Deepdeanu nebylo zvykem.

Slečna Barnardová nám to oznámila na bohoslužbě koncem října.

„Děvčata,“ promluvila k nám nadmíru klidně a vyrovnaně od řečnického pultíku. „Pátého listopadu, kdy slavíme Noc Guye Fawkesa, se půjdete na kolej navečeřet a pak se odeberete na sportovní hřiště, kde na vás bude čekat vatra a ohňostroj. Dohlédnou na vás prefektky, školní předsedkyně, slečna Runciblová a já a náramně si to společně užijeme.“

Všechny jsme maličko znervózněly. Pamatuju se, že jsem se podivila, jaká umí být slečna Barnardová optimistka, a jak špatně by tenhle její plán mohl dopadnout. Představoval jen další příležitost pro Elizabeth a její Pětku, aby se vozily po nás mladších – a tentokrát jsme se u toho navíc měly klepat zimou na hřišti.

Pak jsem pohlédla na Daisy. Ta, přesně jak jsem očekávala, neupírala oči na slečnu Barnardovou, nýbrž na Elizabeth a Pětku. U kořene nosu se jí začínala rýsovat povědomá vráska. Ten výraz jsem znala a trochu mě znepokojil. Věděla jsem, že Daisy neúnavně hledá způsob, jak se Elizabeth a Pětce dostat na kobylku – nechápala jsem ale, jak by jí s tím mohl pomoci ohňostroj. Už už jsem otevírala pusku, abych jí řekla, ať se na to vykašle, ale věděla jsem, že bych tím jen přilila olej do ohně jejího odhodlání. A tak jsem začala myslet na něco docela jiného: na dopis, který na mě takřka určitě bude čekat, až dorazíme na kolej k obědu.

Abyste rozuměli, tohle pololetí mám tajemství. Někomu píšu a on zase mně. Loňská Hazel by se něco takového před Daisy nikdy neopovážila tajit – jenže já už nejsem loňská Hazel. Pořád nejsem žádná hrdinka, ale o něco odvážnější myslím přece jen jsem.

Na dně kufru už mi leží pořádný stoh papírů. Po každé když navrch přidám další dopis, ten tetelivý pocit mi v prsou ještě zesílí. Je to příjemné, ale zároveň mě to znervózňuje. Vyměňujeme si logické hádanky, podivné věci, kterých jsme si všimli ve škole, a drobné detektivní případy – vlastně vůbec o nic nejde, ale já vím, že kdyby se o tom dozvěděla Daisy, strašně by ji to namíchlo. Nemá totiž ráda, když vyšetřuju s někým jiným než s ní – podle ní jsem *její* detektivní partačka. Máme sice detektivní asistentky, ale nikdo jiný se k nám ve skutečnosti přidat nemůže.

Ten večer, kdy došlo k vraždě, jsem měla plnou hlavu dopisů a úvah, co by asi řekla Daisy, kdyby na ně přišla.

My holky z našeho pokoje jsme v úterý po večeri vyrazily na sportovní hřiště společně, zachumlané v čepicích a šálách a chvějící se zimou. Nikomu nebylo zrovna do zpěvu. Zaměstnávala nás jedna z našich hádek nehádek, v tomhle pololetí tak častých, kdy si na sebe zkrátka

vzájemně stěžujeme tak dlouho, dokud se všechny ne-unavíme a neurazíme.

„Rybka je pořád špatná z toto nákypu, co jí včera večer sebrala ta holka z páťáku. Já jí říkala, ať už se na to vykašle,“ prohlásila naše spolubydlící Lavinie a potřásla svojí těžkou tmavou hřívou. „Vždyť jsem pro ni pak štípla náhradní od krevetek, ne? Nechápu, kde je problém.“

„Nemůžeš lidem brát věci!“ pohoršila se Kitty, další naše spolubydlící. Kitty je hnědovlasá a pihovatá a miluje drby. „To není pěkné, Lavinie. To bys loni neudělala.“

„Ale udělala,“ ujistila ji Lavinie. „Nebud' taková su-charka, Kitty.“

Kitty se zakabonila. „Fajn, ty bys to možná udělala, ale ošklivé by to bylo stejně.“

„Letos jsou všichni tak zlí,“ posteskla si Rybka.

„Za to může Elizabeth Hurstová,“ vyhrkla jsem proti své vůli a okamžitě toho zalitovala. Věděla jsem totiž, co musí nevyhnutelně následovat, a opravdu –

„Přesně tak!“ vykřikla Daisy vítězoslavně. „Já to tvrdím od začátku pololetí, Hazel. Problém vězí v Elizabeth Hurstové a Pětce a my ho musíme vyřešit.“

„Tenhle problém ale vyřešit nemůžeme!“ zaúpěla jsem. „Nech to už být, Daisy, udělej to pro mě.“

Najednou jsem pocítila, jak se od sebe lišíme. Daisy měla plnou hlavu Elizabeth Hurstové, upírala na ni

pozornost jako světelný reflektor na herečku v hlavní roli, zatímco já z hlavy nemohla vyhnat nejnovější dopis, který mě to odpoledne, jak jsem doufala, bude čekat na koleji. Nic jiného jsem vidět nedokázala, dokonce ani řadu děvčat ve tmě před sebou, ani sportovní šatny, ani plameny šlehající z vatry opodál.

5

Až na záři ohně byla na hřišti tma a davem se proplétaly chomáčky mlhy. Za vatrou jsem rozeznávala jen matné obrysy šaten a děvčata shromážděná před ní připomínala klikyháky načmárané na stránce. Nedohlédla jsem dokonce ani na stromy na vzdáleném konci hřiště, kde začínají Oakeshottské lesy, ač jsem věděla, že tam jsou. Vydechla jsem a dech se mi před očima srazil v obláček páry. Otrásla jsem se. Anglické zimy doopravdy nemusím.

Prošli jsme branou, za níž nás už čekala slečna Barnardová a rozvážně zdravila všechny kolemjdoucí dívky. Vedle ní stála Elizabeth Hurstová. Usmívala se jako obvykle, ten úsměv byl ale tvrdý a falešný. Pětka prefektek jí pro jednu nestála za zády, nýbrž přešlapovala stranou o kus dál. Neusmívaly se ani trošičku. Ráda bych řekla, že mě to zaujalo a že jsem si všimla, jak Margaret zatíná

pěsti a jak je Florence, zachumlaná do šály, celá pobledlá a Una zase rudá, Enid se jedovatě ošklíbá a Lettice, jejíž hubeňoučká postava vypadala v deepdeanském kabátu neobvykle rozložitě, se třese – jenže nevšimla. Myšlenkami jsem byla někde úplně jinde.

Když jsme dorazily na hřiště, začaly jsme se trochu hemžit a postrkovat se s ostatními skupinkami děvčat z jiných tříd. Měly jsme utvořit zástupy dle ročníků, ale ty se v té tmě a v tom rozčilení nedaly udržet. Potom před nás Jones, deepdeanský školník, předstoupil s figurínou Guye Fawkesa, hodil ji na vatru, která hořela kousek od šaten (ale ne zase tak blízko), vyrojily se jiskry a panák prudce vzplanul. Všichni se vrhli vpřed. Mezi námi čtvrtáčkami zavládl chaos – já vrazila do Lavinie a ta na mě houkla „Héj!“, ač celkem dobromyslně.

Jones na nás pobouřeně hulákal, ať se držíme dál. K ohni směla pouze Elizabeth a Pětka – Elizabeth dohlížela na své pomocnice, které ho měly udržovat. Z hromady složené u šaten nosily náruče dříví a přikládaly ho do plamenů. Pracovaly na směny a u ohně se střídaly, aby nikdy nezůstal bez dozoru.

Upírala jsem oči na Guye, ten žhavý, temný obrys uprostřed plamenů. Z Guyů mi vždycky běhá po zádech prapodivný mráz, ačkoliv vím, že nejsou opravdoví – tolik připomínají skutečná těla, že to je na mě až příliš.

Cítím se pokaždé, jako bych se ocitla v jednom z těch snů, kde něco nehraje, a já jsem bohužel jediná, kdo si to uvědomuje.

Probrala jsem se, až když mě Daisy dloubala do žeber a ukázala prstem. Upozornila mě na Margaret Dolliswoodovou s náručí plnou polen. Šla s nimi sice k ohni, ale cestou se zastavila u Elizabeth Hurstové. Vypadalo to, jako by po ní tím dřívím nejraději mrskla, ale Elizabeth se netvářila, že by měla strach. Místo toho se k Margaret vyzývavě nahnula, jako by jí hřiště a vše na něm patřilo. Do obličeje jsem jí neviděla, ale bojovnost z Margaretina postoje rázem vyprchala a Elizabeth jako by se teď tyčila nad ní. Pak se od ní Margaret odvrátila, toporným krokem se vydala k velké holce Astrid Frithové a něco na ni štekla. Astrid propukla v pláč, Margaret se otočila na podpatku a oddusala zpět k ohni. Hodila do něj náruč dříví, plameny zapraskaly, zrudly a vyšlehly do výšky.

„Co to mělo být?“ zeptala se mě Daisy, aniž odvrátila oči od ohně. „Co to Margaret na Astrid křikla? A proč?“

„To se jen Elizabeth postarala, aby se Pětka chovala nemožně. Jako obvykle,“ opáčila jsem nevzrušeně, abych Daisy trochu zbrzdila. „Koukni, bude se prskat.“

Slečna Runciblová, Enid a Lettice rozdávaly prskavky. Slečna Runciblová mi jednu podala a tvářila se u toho

stejně natěšeně jako krevetky. Když se prskavky rozhořely a začaly kolem sebe chrlit dlouhé nitky ohně, všichni se dali do rozjařeného křiku. Lavinie se s tou svojí napřáhla, jako by v ruce držela meč, a dokonce i Rybka se chechtala a kreslila světlem do vzduchu kruhy, zase jednou šťastná jako blecha. Mně ta moje syčela v ruce a hrála mě u srdce. Obrátila jsem se na Daisy přesně v tu samou chvíli, kdy se ona obrátila na mě, a zachytila v její tváři výraz, který už jsem tam hodně dlouho neviděla. Nakreslila jsem do vzduchu ohnivě W a ona mě napodobila – byly jsme Wellsová a Wongová a já na okamžik zapomněla na všechny starosti.

Ale vážně jen na okamžik.